

PIERDEK JÓZEF (1899-1977)

Urodził się 18 lutego 1899 roku w Teodozowie. Syn Antoniego i Katarzyny z domu Łuczak. Pod koniec I wojny światowej powołany został do armii niemieckiej. Trafił do Magdeburga, skąd zdezerterował 26 grudnia 1918 roku i wrócił do Teodozowa. Z batalionem powstańców-ochotników 7 stycznia 1919 roku wyruszył z Gostynia do Ponieca. Uczestniczył w zajęciu Miechcina i Janiszewa. Następnego dnia został przeniesiony na odcinek „Pawłowice” i brał udział w potyczkach pod Przybinią, Tworzanicami, Tworzankami i Nową Wsią. 27 stycznia 1919 roku uczestniczył w wypadzie na Przybiń. 27 lipca 1919 roku wraz z 6. pułkiem strzelców wielkopolskich wycofany w rejon Kościana (Stare Bojanowo). Następnie przeszedł ze swoją jednostką szlak bojowy na froncie zachodnim i przy zajmowaniu Pomorza.

W marcu 1920 roku przetransportowany został na front ukraiński w rejon Brody-Radziwiłłów. Tam zachorował na tyfus i odesłano go do szpitala w Chełmie. Uznano go za niezdolnego do służby wojskowej i zwolniono z wojska. Pomimo tego 3 lipca 1920 roku zgłosił się ochotniczo do 157. pułku piechoty i znów wyjechał na front wschodni. Walczył w rejonie Rożyszców-Sokal. Tam po trzech dniach walk we wsi Nawozy pod Kołkami (na południowy-wschód od linii Kowel-Łuck) został ranny w kolano i dostał się do niewoli bolszewickiej. Przebywał w szpitalu w Równem, skąd 12 września 1920 roku został odbity przez Wojsko Polskie. Następnie przewieziony do szpitala w Poznaniu, a 27 kwietnia 1921 roku do szpitala w Kościanie, gdzie przebywał do 11 sierpnia 1921 roku. Uznany został w 20% inwalidą wojennym. Stopień wojskowy: starszy szeregowiec.

18 października 1921 roku zawarł związek małżeński z Marianną Stelmaszyk z Pawłowic mieszkał tam co najmniej do czasu okupacji. Pracował w majątku Pawłowice jako robotnik rolny. Przed wybuchem wojny w 1939 roku zgłosił się ochotniczo do mającego powstać oddziału „żywych torped”. Po wojnie mieszkał w okolicach Zielonej Góry, prawdopodobnie w miejscowości Racula. W 1972 roku awansowany został na podporucznika w stanie spoczynku

Zmarł 25 lipca 1977 roku. Pochowany został na starym cmentarzu komunalnym w Zielonej Górze.

Odznaczony Medale Niepodległości (1933).

Miał dzieci: Agnieszkę (1920), Helenę (1922), Józefa (1925), Stanisława (1928).